

Stk. 5. Udvalgets afgørelser efter stk. 2 og 4 kan indbringes for direktøren for sygekassevæsenet, der har den endelige administrative afgørelse.

Kap. III. Sygekassernes ydelser.

§ 11. Til nydende medlemmer, hvis indtægt ikke er over den i § 9, stk. 2, omhandlede grænse (medlemmer i gruppe A), skal sygekassen i sygdomstilfælde yde fri lægehjælp ved alment praktiserende læge, for så vidt pågældende opholder sig inden for sygekassens stedlige område, jfr. dog § 18. Til de nævnte medlemmer skal sygekassen endvidere inden for sit stedlige område yde anden lægehjælp ved alment praktiserende læge i det omfang, sådan hjælp er omfattet af en overenskomst efter § 18.

Stk. 2. Til de i stk. 1 omhandlede medlemmer skal sygekassen yde lægehjælp ved anerkendt speciallæge efter nærmere i vedtægten fastsatte regler.

Stk. 3. Det kan i sygekassens vedtægt bestemmes, at medlemmerne, når fri lægehjælp er tilsikret dem, skal vælge læge for ét år ad gangen, og at sygekassen kun betaler lægehjælp af pågældende art, når den er ydet af denne læge eller af hans stedfortræder. Det bestemmes endvidere i vedtægten, i hvilket omfang der ved medlemmernes benyttelse af fri lægehjælp skal afkræves dem en kontrolafgift.

Stk. 4. Til nydende medlemmer, hvis indtægt er over den i § 9, stk. 2, omhandlede grænse (medlemmer i gruppe B), skal sygekassen yde refusion af de af medlemmerne afholdte udgifter til lægehjælp efter nærmere i vedtægten fastsatte regler.

§ 12. Til alle nydende medlemmer skal sygekassen i sygdomstilfælde yde fri behandling på de offentlige sygehuse, hvorpå sygekassen har ret til behandling mod nedsat betaling, jfr. § 28.

Stk. 2. Sygekassens betalingspligt omfatter tillige specialsygehuse og andre særlige behandlingstilfælde, til hvilke der er givet offentlig anerkendelse o. lign. Bortset fra tilfælde, hvor der af en offentlig myndighed eller ifølge aftale mellem sygekassen og vedkommende sygehus er fastsat en særlig takst, skal sygekassen dog i disse tilfælde højst betale det beløb, der

for vedkommende medlem svarer til den højeste takst på de almindelige sygehuse, hvorpå indlæggelse for sygekassens regning normalt finder sted, dog mindst den for rigshospitalet gældende takst for medlemmet.

Stk. 3. Socialministeren kan fastsætte tidsmæssige begrænsninger i sygekassens forpligtelse til at betale for ophold på særforanstalter og helbredelsesanstalter for tuberkuloselidende.

Stk. 4. Det kan i sygekassens vedtægt bestemmes, at kassen på nærmere vilkår helt eller delvis betaler for behandling på andre sygehuse end de i stk. 1 og 2 omhandlede, på private klinikker, kuranstalter samt for ophold på de af socialministeren godkendte rekonvalescenthjem.

§ 13. Til alle nydende medlemmer skal sygekassen yde $\frac{3}{4}$ af betalingen for lægemidler, der ordineres af lægen (eller af tandlægen, i det omfang denne har ret til ved recept at ordinere lægemidler), og som er omfattet af stk. 4, nr. 1) og 2).

Stk. 2. Herudover kan sygekassen i sin vedtægt i overensstemmelse med stk. 4, nr. 3), optage bestemmelse om betaling af $\frac{3}{4}$ af udgiften til visse lægemidler, som lægen ordinerer.

Stk. 3. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 omfatter tillige udgifterne ved forsendelsen af lægemidlerne.

Stk. 4. Socialministeren fastsætter og offentliggør:

- 1) Hvilke lægemidler der skal omfattes af stk. 1, således at statskassen yder fuld refusion, jfr. § 27, stk. 2, nr. 3),
- 2) hvilke lægemidler der i øvrigt skal omfattes af stk. 1, og
- 3) hvilke lægemidler der skal omfattes af stk. 2. Socialministeren fastsætter de nærmere regler, herunder hvorvidt de i stk. 1 og 2 omhandlede tilskud fra sygekassen skal være betinget af, at lægemidlerne ordineres til bestemte sygdomme.

Stk. 5. Socialministeren forelægger alle spørgsmål vedrørende de i nærværende paragraf omhandlede tilskud til lægemidler for sundhedsstyrelsen, der afgiver indstilling efter forhandling med det i henhold til § 10, stk. 3, i lov nr. 182 af 23. juni 1932 om